

אמר כל הקורישים. לאחר הקידיש שאחר עליינו אמר Kapoor מט, וכשימי אמר קידיש, את הדר משניות צווה לש"ץ (הרבר חזקיהו) לומר בקול רם (בנראה שהוא בעצמו אמר גם כן) וכן הרי אחר כל תפילה אחר התפלה ישב על כסא נמוך והמתפללים מתמו ברכת ניחום אבלים, וכן אחר כל תפלה, בכל הניל' הרי גם בתפילה מרוב. מאחר שהיום יום ה' וב"ק אדמו"ר שליט"א התענה והוסיף: "איך האב מורה פאר דער שוויגער ווי וועט זי דאס אויס האלטן". הת' הניל לא הבין המזב וחשב שמדובר בתקפה-לב וכדומה, ואחר כמה דקות ביקש ביקשה אותו הרובנית לקרווא לרבי שמואל לויטין, כשהגיעו רב לויטין היה שוחחה עמו בחוץ שעלה, ואח"ב סיירה לת' הניל האמת על פטירת אחיו של ב"ק אדמו"ר שליט"א. היא סיירה שבוקר התקשרה טלפונית מחנות (ברוח נוסטרנד) עם בית ניטה באנגליה, ואיז מסרה לה היידיעת ארך כ奢ורה הביתה כבר לא הי ב"ק אדמו"ר שליט"א בבית, כי החל ל-577. אחוי תפילה שחירות נבסס הר"ש לויטין לחדר ב"ק אדמו"ר שליט"א והודיע לו. ב"ק אדמו"ר שליט"א התענין אם עוד מישחו יודע על בן, והורה שבילדיהם יכנסו אליו. קראו לת' ליבל גורנו, והר"ש לויטין החל לחזור את צד החימני של בגורו, וב"ק אדמו"ר שליט"א סיים הקריעה ביד בעצמו. בשעת הקריעה אמר לר"ש לויטין ולת' ליבל גורנו לומר את הפסוקים המסתומים בהסידור. אח"ב ישב על כסא נמוך (הקבורה הייתה צריכה להיות באח"ק) ועד אז עברו שני שבועות, וב"ק אדמו"ר שליט"א שאל מתי מתחל ומן האבילות, והפסיק הוא היה שאין נושא להלוי מתחל מעבשו, ואין להמתין עד אחר הקבורה). אח"ב כתוב מכתב בכתביה לגייסתו באנגליה, וביקש את הת' בעREL יוניק לשולח אותו.

יום ו' י"ד איר, פסח שני: בשחרית צווה לש"ץ (הרבר חזקיהו) שיאמר "אייזו מקומן" בקול רם (במודמה שהוא בעצם אמרו ג"כ) וכן שיאמר בקול רם את "פטום הקטורת" שלפני עליינו (והוא בעצם אמרו ג"כ). מיד אחריו אמרה שיעור תהילים אמר Kapoor מט ואחריו קדיש (לשנייהם). אחר תפילה מנחה לא אמר Kapoor מט, כי ע"ק אחר חצות אין אומרים צידוק הדין, ואמר אחד

יום ה' י"ג איר: בבוקר התקשרה הרובנית חי' מושקה בטלפון אל הת' בעREL יוניק, וביקשה شيובא לביתה (וות' ניו-יורק מס' 346, פינת רח' פריזונט) שבו אמרה לו שקיבלה ידיעה מליעווערטול (אנגליה) שמצב גיסה - אוחי ב"ק אדמו"ר שליט"א - ר' ישראל אורי ליב, "אייז זיין ער שוויגער והוסיף: "איך האב מורה פאר דער שוויגער ווי וועט זי דאס אויס האלטן". הת' הניל לא הבין המזב וחשב שמדובר בתקפה-לב וכדומה, ואחר כמה דקות ביקש ביקשה אותו הרובנית לקרווא לרבי שמואל לויטין, כשהגיעו רב לויטין היה שוחחה עמו בחוץ שעלה, ואח"ב סיירה לת' הניל האמת על פטירת אחיו של ב"ק אדמו"ר שליט"א. היא סיירה שבוקר התקשרה טלפונית מחנות (ברוח נוסטרנד) עם בית ניטה באנגליה, ואיז מסרה לה היידיעת ארך כ奢ורה הביתה כבר לא הי ב"ק אדמו"ר שליט"א בבית, כי החל ל-577. אחוי תפילה שחירות נבסס הר"ש לויטין לחדר ב"ק אדמו"ר שליט"א והודיע לו. ב"ק אדמו"ר שליט"א התענין אם עוד מישחו יודע על בן, והורה שבילדיהם יכנסו אליו. קראו לת' ליבל גורנו, והר"ש לויטין החל לחזור את צד החימני של בגורו, וב"ק אדמו"ר שליט"א סיים הקריעה ביד בעצמו. בשעת הקריעה אמר לר"ש לויטין ולת' ליבל גורנו לומר את הפסוקים המסתומים בהסידור. אח"ב ישב על כסא נמוך (הקבורה הייתה צריכה להיות באח"ק) ועד אז עברו שני שבועות, וב"ק אדמו"ר שליט"א שאל מתי מתחל ומן האבילות, והפסיק הוא היה שאין נושא להלוי מתחל מעבשו, ואין להמתין עד אחר הקבורה). אח"ב כתוב מכתב בכתביה לגייסתו באנגליה, וביקש את הת' בעREL יוניק לשולח אותו.

המנין התפלל בחדרו והרב חזקיהו הי הש"ץ בכל התפללות. ב"ק אדמו"ר שליט"א צווה להדריך חמשה נרות (גלוועער) ובכל יום. הוא עצמו לא התפלל לפני התיבה רק

ואלסט וagan תחלים אין KapoorTEL, חזן רעד טעגלאיבער KapoorTEL, ואלסט וagan א, ב, יערעד טאג בייז רה), אויב עס איז שוער צו גערדענעם, ואלסטו זאגן אין KapoorTEL וויטער ווי דער שיעור היומי. דו היטט מסתמא די שייעורי חנייא, תחלים, חומש, ואלסט זוי הייטען און יעדער מאנטאג און דאנערשטאג ואלסטו געבן פאן דאונען א ניקעל, ואלסט האבן אלע בערכות וואס שטייט דא, און משלט זיין אין לעגען, מען ואל האבן נחת פון דיר, דו ואלסט זיין אחסיד ולמדן. על החולן היו שני נרות דולקים, ופנ' ק' היו גראם חלשים וחיוורים מאד.

לייל אי דשבועות: בשעה 15:4 (עלות השחר) בא כ"ק אדרמור שליטא מהמקווה ונכנס לחדר שני הקנן ומשם לבית-הכנסת. בבייחכין היה אז רק כ-15 איש, ושאל: "וואו איך דער עולס?", וגענו שכולם במקורה, והויסיף לשאול: "יואל [כהן] איך אויך אין מקוה?", וכשגענה לחזיב אמר: "אה!", פשט מעילו וישב על מקומו, ציווה לנו ופתח באמירותمامר ("ה' חמשה קניינים, והוא המשך למאמר ד'ה זה שאמר בש"פ בדברו). אמר ד'ה וזה שאמר בש"פ בביתו. התו יואל כהן חזר בינויתים שלחו מהר שליח למקוה לומר שכ"ק שליטא נכנס, ורצו כולם. לקרה סיום המאמר היה כבר בג מנינימ, וכשגמר ישמו לחזור על המאמר. בשעה 15:40 הלק כ"ק אדרמור שליטא לבתו. התו יואל כהן חזר על המאמר לפני הקהל קודם תפילה שחורייה, וכן בערב קודם קבלת שבת.

שבת, כ' דשבועות: לפני אמירות המאמר ("ה' בשעה שהקדימו) בכיה מאור וגופו הק' רעד מהתרגשות. בסיום התהווורות עמד על ספסל ואמר שיחה בקשר לאסרו חג

יום א' ח' סיון: כ"ק אדרמור שליטא שלל לאחד שנכנס אליו: "וואס איך מיטן מאמר פון פארטאג מי האט אים גע'הורט?" וענה לו בחזיב אהיך שאלת: "ווער האט גע'הורט?" וכשענה שהה' יואל כהן אמר: "ער איך ניט געוווען", וענה שהגיעה מירה, והמשיך לשאול:

הלא אין אומרות תחנן כל השבועה וענה: "דאס אין צוליב אין אנדרע טעם, צוליב ניט מעורר זיין דין". אהיך אמר: "זאל מען ואגען א KapoorTEL תחלים, סייא אן אחריות" ואמר קדיש אחר האמירה. נטל ידיו כדי לאככל בזות מצה (בנהוג בפסח שני), וציווה להביא את המצות מערב פסט ציווה שיבאו יין לקידוש ובשר.

ש"פ אמרו, ט"ז אייר: את ג' (ב') תפילה דש'ק התפלל בבית המדרש ואמר כל הקרישים. בעת שיצא מביהכ"ג, לאחר סיום התפלה, לא אמר "גוט שבת", והתחילה אנד"ש להתחשש שהוא אבל על אהיך, אך עדין אין הכל יודעים על זה. סעודות שבת אבל בחדרו. בשחרית אמר גם את הקדיש שאחר קרייה"ת. עליה למפרט אר לא קראוהו בשם. במנחה לא עליה לתורה (ספר רבשנות תש"ב באבלות אחר הרבנית שטרענא שרה, עליה כי אדרמור מהתורי"ץ למנחה. ואמר לו הר"ש לויטין שכמדומה לו ששמע ממנו אח"כ שהתחרט על זה). במוץ"ש חלץ מנעליו קודם אמרית הקדיש דברכו, אבל هي לבוש בגדיה שבת. אחר התפלה ישב על כסא נוך ונחמו אותו בברכת אבלים. המdaleה עשה בביתה על יין.

יום ב' ייז' אייר: לא עליה לתורה. אחר התפלה אמר שני פרקי המשניות ביהדות.

יום ד' י"ט אייר: היום גם מאבלו (ואמר גיב' שיחה בענן אבלות - ראה בפניהם הספר ע' 129) ונסע - לבדור לג' בעמר - לאודל. כ"ק אדרמור שליטא נראה שבור מאוד. מיהוים עובר לפני התיבה ואמר הקדושים הרבה שניאור ולמן דוכמאן.

לייל שישי, אור לב'ח אייר: היום נכנס התו, אל' גROS ליהדות וב'ק אדרמור שליטא אמר לו: "דו ואלסט אלעמאָל האלטן א ספר (אין וואס דו לערגנטט) אפען, כדי ניט צו פאָרגעען דאס וואס דו לערגנטט, און בשעת עס ווערט שוער ואלסטו אריינוקוּן,